

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 273/05-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. novembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť R. B., bytom T., a Š. B., bytom V., vo veci namietaného porušenia ich práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkami Okresného súdu Levice sp. zn. 11 C 78/93 z 12. mája 1995, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6 Co 82/99, 6 Co 282/92 (správne sp. zn. 6 Co 82/99, 6 Co 282/02, pozn.) z 11. júla 2002 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 190/2004 z 31. marca 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. B. a Š. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. októbra 2005 doručená sťažnosť R. B. a Š. B. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie ich práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkami Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 C 78/93 z 12. mája 1995, Krajského súdu v Nitre (ďalej len

„krajský súd“) sp. zn. 6 Co 82/99, 6 Co 282/92 (správne sp. zn. 6 Co 82/99, 6 Co 282/02, pozn.) z 11. júla 2002 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 190/2004 z 31. marca 2005.

Sťažovatelia v sťažnosti okrem iného uviedli:

„1. Dňa 15. 4. 2005 som ja menom R. B. dostala (poštou) Rozsudok z Najvyššieho súdu SR v Bratislave (ďalej NS) zo dňa 31. 3. 2005 3 Cdo 190/2004 podľa ktorého tento súd rozhodol, že dovolanie zo dňa 16. 12. 2002, ktoré som podala s mojím manželom menom Š. B. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 11. 7. 2002 6 Co 82/99-365 dovolací súd zamieta.

2. Ja Š. B. hneď po tom ako som sa dozvedel od mojej manželky R. B. a to dňa 7. 9. 2005, že dostala rozsudok z NS zo dňa 31. 3. 2005, 3 Cdo 190/2004 som Okresný súd v Leviciach o tento rozsudok požiadal. V Okresnom súde v Leviciach (ďalej OS) mi bolo povedané, že tento rozsudok mi má doručiť advokát, ktorý ma zastupoval na NS vo veci dovolania. Dňa 20. 9. 2005 pretože rozsudok mi poštou neprišiel, som bol osobne za advokátom JUDr. M. S. so sídlom v L., rozsudok z NS požiadať. Uvedený advokát mi rozsudok dal.

3. Navrhovatelia podávame ústavnú sťažnosť pre nespravodlivé súdne konanie a rozhodnutie súdmi SR v troch stupňoch:

a) Rozsudkom z Najvyššieho súdu SR v Bratislave zo dňa 31. 3. 2005 č. k. 3 Cdo 190/2004.

b) Rozsudkom z Krajského súdu v Nitre zo dňa 11. 7. 2002 č. k. 6 Co 82/99-365, 6 Co 282/92.

c) Rozsudkom Okresného súdu v Leviciach zo dňa 12. 5. 1995 č. k. 11 C 78/93 vo veci zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva vinice a viničného domu spoluvlastníkov v katastrálnom území (ďalej k. ú.) M. (...).“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie

svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez účasti sťažovateľa v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či návrh spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie. Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v § 20 a v § 49 až 56 zákona o ústavnom súde, pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1. Sťažovatelia namietali porušenie ich práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 11 C 78/93 z 12. mája 1995 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 82/99, 6 Co 282/92 (správne sp. zn. 6 Co 82/99, 6 Co 282/02, pozn.) z 11. júla 2002.

Pokiaľ sťažovatelia predmetnou sťažnosťou okrem iného napadli rozsudok okresného súdu sp. zn. 11 C 78/93 z 12. mája 1995 a rozsudok krajského súdu sp. zn. 6 Co 82/99, 6 Co 282/92 (správne sp. zn. 6 Co 82/99, 6 Co 282/02, pozn.) z 11. júla 2002, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v citovanom čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov (okresného súdu a krajského súdu), keďže tieto rozhodnutia, ako aj postup súdov, ktorý predchádzal ich vydaniu, preskúmal na základe dovolania sťažovateľov najvyšší súd, ktorý rozsudkom sp. zn. 3 Cdo 190/2004 z 31. marca 2005 ich dovolanie zamietol.

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v časti smerujúcej proti rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

2. Zároveň sťažovatelia namietali porušenie svojich práv rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 190/2004 z 31. marca 2005, ktorým bolo zamietnuté ich dovolanie proti rozhodnutiu krajského súdu.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 110/03). Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03).

Ústavný súd v tejto veci na okresnom súde zistil, že rozsudok najvyššieho súdu bol doručený právnomu zástupcovi sťažovateľov JUDr. M. S. ešte 12. apríla 2005 a nadobudol právoplatnosť 19. augusta 2005. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nemohol vyhovieť ich žiadosti o „*odpustenie zmeškanej lehoty*“.

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že v čase, keď ústavnému súdu bola doručená sťažnosť sťažovateľov, t. j. 24. októbra 2005 (na poštovú prepravu bola sťažnosť odovzdaná 21. októbra 2005), už uplynula dvojmesačná lehota uvedená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde pre tento typ konania pred ústavným súdom, a preto ich sťažnosť odmietol ako oneskorene podanú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez toho, aby sa

zaoberal opodstatnenosťou v nej uvedených námietok a žiadosťou o ustanovenie im právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. novembra 2005